

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünköt, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéról és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lót Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéról és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékelteni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten meglehetett volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az ígerésnél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarakról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészen lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezdi Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtunk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

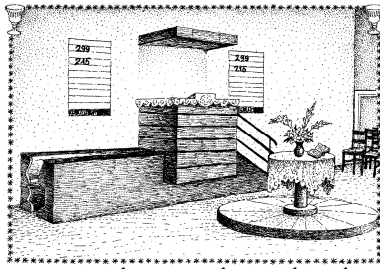
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünkét, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéről és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lótot Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéről és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékelteni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarakról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészben lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezdi Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtunk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

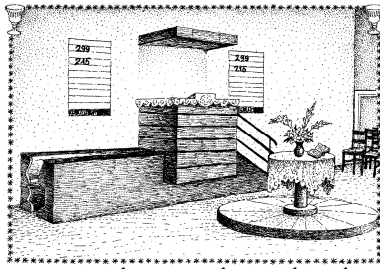
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lászanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornáit; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünkét, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nóé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nóé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéről és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lót Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéről és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékeltetni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarokról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészben lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítóbbr, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezd Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtuk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéről és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

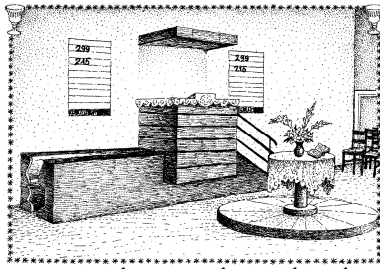
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünkét, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nóé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nóé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéről és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lót Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéről és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékeltetni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten meglehetett volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarokról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészen lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezdi Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtuk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

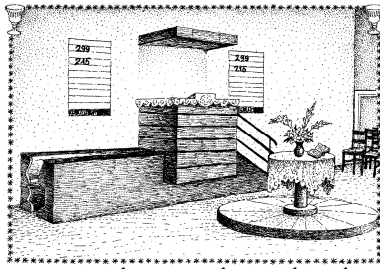
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünköt, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nóé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nóé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéről és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lót Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéről és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartatásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékeltetni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarakról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészen lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezdi Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtuk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szereteteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

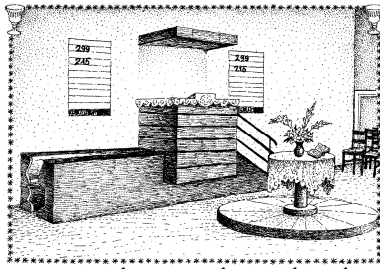
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szereteteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szereteteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szereteteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünkét, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéról és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lótot Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéról és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékeltetni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarokról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészen lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítóbbr, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezd Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtuk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

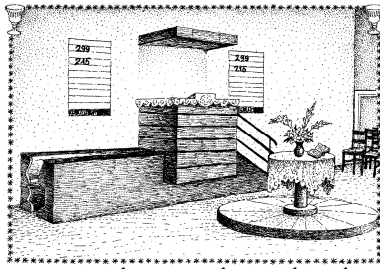
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezék pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornáit; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünköt, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéról és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lótot Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéról és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékeltetni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarakról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészben lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezd Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtunk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jelemet, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkezik el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

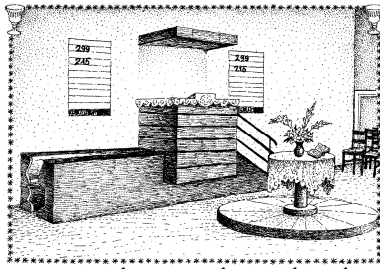
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)

Földvári Tibor

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünköt, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéről és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lót Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéről és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvasunk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartatásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékelteni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarokról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészben lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezdi Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtunk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

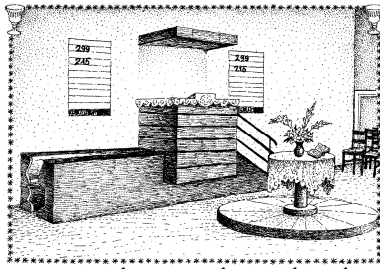
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lászanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünköt, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéről és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lót Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéről és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékeltetni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarakról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészben lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdte a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatik ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezdi Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtuk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkeznek el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéről és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

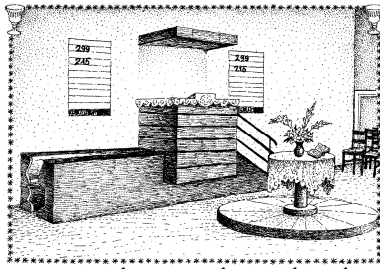
Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. január 15.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MEGEMLEKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Lekció: 1Móz 9,8-18

És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

Alapige: 1Móz 8,1-17

Megemlékezik pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-é a vizek a föld színéről. De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld. És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged mennyei Atyánk, hogy mennyen és földön egyaránt a téged imádó nép boldog lehet, mert veled kapcsolatban lehet, óriási kiváltság, hogy hódolhat előtted. Köszönjük, hogy amit az angyalok és az elhunyt szeretteink a mennyben tesznek, mi itt a földön. Áldunk Atyánk, hogy amikor ítélsz, akkor is a te kegyelmedet a tieiden megtartod mindvégig. Magasztalunk téged, hogy te hűséges vagy minden ígéretedhez. Valljuk Urunk, hogy ahhoz az ígéretedhez is hűséges maradtál és leszel, amit itt hallhattunk a bibliai történetben. Köszönjük, hogy nem fogsz ítélni özönvízzel. Imádunk mennyei Atyánk, hogy az utolsó napon a tűz ítéletétől, az utolsó ítélettől is megmentettél már bennünket Jézus Krisztus által. Bocsásd meg kérünk, ha még mindig elutasítottuk ezt a kegyelmet, de imádunk téged, hogy elfogadhattuk és bízhatunk benne. Szeretnénk Atyánk arra kérni, hogy a földi életünk során merjünk ebből a kegyelemből élni. Kérünk téged arra, hogy most is hadd hozzuk bűnbocsátó kegyelmed elé minden gyarlóságunkat és vétünkét, bocsásd meg Urunk, ha gondolatban, szóban vagy cselekedetben hoztunk szégyent rád. Bocsásd meg, ha megbántottuk egymást. Köszönjük, hogy a te bűnbocsátó kegyelmedet most is hirdeted. Az Úr Jézusban szeretnénk rád tekinteni Atyánk, hadd láthassunk téged megtartó Úrként. Szólj ezért hozzánk, kérünk, Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Móz 8,1-ben a bibliai történet leírásának a fordulópontja található, idáig az özönvíz történetében az isteni ítéleten van a hangsúly, a földre kiterjedő ítélet mindent elpusztít, de innentől kezdve a megmentésé, az egész föld megújításáé, az állatvilág és az emberiség újrakezdéséé, Isten elkezd cselekedni. Nőé ebből még szinte semmit sem lát kezdetben, de végig viszi Isten a megoldását, szabadítását. Az 1Móz 7,16-ban olvastuk, hogy Isten bezárta Nőé mögött az ajtót, ezzel biztosította a szabadítását és a család, valamint az állatok biztonságát a bárkában. Azt is megtudtuk, hogy a család éppen aznap ment be a bárkába, amikor elkezdődött az eső és megnyíltak a föld és az ég csatornái. Az ítéletet, annak a rettenetét, el-

kerülhetetlenségét, világméretű pusztítását az 1Móz 7 utolsó versében így írja a szentíró: „És erőt vettek a vizek a földön százötven napig”, aztán jön a fordulat, az egész eseménysorozat fordulópontja.

Arról lesz ma szó, amikor Isten megemlékezik Nóéról és a bárkában lévő állatokról is, milyen cselekedeteket indított el az Úrnál. Mit jelent, hogy Isten megemlékezik? Mit kell emiatt tenni? Az igében lévő bátorító üzenetnek milyen gyakorlati bátorítása van ma számunkra? Nekünk nem kell özönvízben menekülni, Isten megígérte, hogy soha többé nem lesz a földön özönvíz, de ránk is vonatkozik az üzenetben, hogy Isten megemlékezik rólunk. Mit jelent majd ez a gyakorlatban számunkra?

Amikor a vizek erőt vettek a földön százötven napig, a leírásból úgy tűnik, mintha minden fölött a víz lenne az úr, mintha csak az ítéletről lenne szó. Kiderül azonban, hogy a vizek is csupán eszközök voltak Isten kezében. Az erő, a hatalom és az irányítás továbbra is az Úr kezében van. Az alatt a százötven nap alatt úgy tűnik, mintha Isten hallgatna, nem szólna Nóénak sem. Úgy tűnik, mintha a bárka magára hagyatva úszna a vizeken. Biztonságban vannak, de mi fog történni ezután. Ezért fontos a fordulópont, nem véletlenül a legelső szava a fordulópontnak, hogy „és megemlékezék az Isten”. Mit jelent ez a kifejezés?

Nagyon fontos tudatosítani, hogy ez nem csupán az értelem cselekvése, akár Istenre, akár emberre vonatkoztatva. Nem csak azt jelenti, hogy valaki visszaemlékezik, vagy eszébe jut valami. A szívárvány, mint szövetségi jel, ígéreténél Isten úgy beszél magáról, mint aki majd emlékezik; az értelem tevékenysége is megfogalmazódik. Itt azonban a 8. részben és több más helyen is, azt jelenti az ősi szó, amikor valaki elkezd törődni azzal, akit szeret; szerető gondoskodást jelent. Arra utal, amikor valaki a szövetségi partnere iránti korábbi elkötelezettségének megfelelően cselekszik. Isten ígéretet tett Ábrahámnak, ezért megmenti Lótot Sodomában az ítélettől. Isten megemlékezik Annáról, vagy Ráhelről és a meddő asszonyoknak gyermekük születik. Vagyis megemlékezik Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, azaz az ősatyáknak tett ígéretéről és közben elkezdődik az egyiptomi szabadulás története.

Isten tehát emlékezik, visszaemlékezik, de ennél sokkal fontosabb – ez az igazi jelentése ezekben a történetekben – Isten gondoskodik arról, akire gondol. Itt azt olvassuk, hogy megemlékezett Nóéról és mindazokról akik ott voltak a bárkában. Tehát, az isteni megemlékezés személyes is, Nóéra vonatkoztatva, és közösségi is, a családjára vonatkoztatva és világméretű jelentősége is lesz, hiszen az állatvilág és Nóén keresztül az emberiség is megtapasztalja az isteni megtartatást, mert Isten hatalommal bír és mindent irányít.

Bizonyára mindannyian tanultunk arról, hogy az özönvíz történetet az ókori népek közül valamennyi leírta. Például a babiloni özönvíz mítoszban az istenek megrémültek attól, amit tulajdonképpen ők maguk okoztak és megdöbbenve figyelik a tettük következményeit. Nagyon fontos abban a mítoszban, hogy az istenek kezéből kicsúszott az irányítás. Vannak olyan ókori szövegek, ahol az istenek még sírnak is látva azt, hogy mi történt az özönvíz ítéletében. Mindezekkel szemben az élő Úr, a Biblia Istene – azt látjuk a történetben – még amikor ítél, akkor is hatalommal cselekszik és azok, akik az övéi – hallottuk múlt vasárnap – azok

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

kegyelmet nyertek és Nőé és az állatok is megmenekülhetnek és tapasztalják az ítélet közvetlen környezetében is a megtartatást. Nőé számára a bárka jelentette a szabadulást és a megtartatást.

Ami Nőének a bárka volt, az a mi számunkra az a szabadítás, amit Isten Jézus Krisztusban végzett el. Péter apostol második leveléből tudjuk, hogy az utolsó ítéletkor özönvíz nem lesz, de a tűz általi ítéletről beszél az ige. Bennünket mi szabadított meg az ítélettől? Amit az Úr Jézus elvégzett, kereszthalála, feltámadása, az ő isteni személye és megváltó műve. Minket nem egy bárka, hanem az Úr Jézussal való személyes kapcsolat véd meg – ez a kegyelem. Amíg az Úr Jézus nem jön el, addig ebben a földi életben élünk, sok nehézség és baj is adódhat és még azt is érezhetjük, hogy talán az Isten ítél bennünket, valami azért történt, mert haragszik rám az Isten. De az Úr Jézusban látjuk, hogy az Isten megítélte már azt, akit meg akart. De amíg nem jön el Jézus, amíg nem kezdődik el az új ég és az új föld örök dicsőségének a boldogsága, addig mi is rászorulunk az isteni gondoskodásra, törődésre. Ami a történetben a szó legszorosabb értelmében is, Nőé esetében, a bárkában való megőrzést jelentette, illetve mindazt, ami a bárkán kívül is történt. Még úgy tűnt, hogy az ítéleten van a hangsúly, hiszen a földet beborítja az özönvíz, de a 8. részben már az Isten szabadítása, megoldása látszik.

Mit tesz Isten azért, mert megemlékezett Nőéről és a bárkában lévőkről? Azt olvastuk, hogy szelet bocsájtott a földre. Egy ókori mítosz szerint az özönvíztől való szabadulást a napisten végzi el. A bibliai történetben a szél az, ami Isten eszköze. Nagyon fontos, hogy az ősi nyelvben a szél és a lélek ugyanazon szóval van kifejezve. Ezért egyértelmű párhuzam van a mostani szakasz és a teremtés történetnél olvasható igeszakasz között: „és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. A teremtés elkezdődik, még a napok leírása nem indult el, de kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, a föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött”. Tehát, az isteni személy, az Isten, a Lélek dicsőségesen ott van a teremtésnél hatalommal, gondoskodással. Az özönvíznél az Isten eszköze a szél, és mivel Isten küldte a szelet, elkezdődött a szabadítás véghezvitele, most már az ítéletnek is véget akar vetni. De nemcsak ezt akarja tenni, hanem szeretné előkészíteni az újrakezdés lehetőségét, mert ha a föld megszárad, akkor a földön újra élhetnek egyaránt az állatok és az emberek. A teremtésnél Isten teremtett, az özönvíz végbemenetelénél Isten ítél, de aztán ismét az újrakezdés lehetőségét akarja adni.

Nőé azonban a bárkában biztonságban van, de azt nem tudja, hogy kívül mi történik. Amikor a bárka megakad az Ararát hegység valamelyik csúcsánál, akkor talán észrevehették, hogy megálltak, de még ezután hetek és hónapok teltek el. Még akkor sem mehetett ki a bárkából, amikor már tudja, hogy száraz minden, majd csak akkor, amikor Isten megszólal. Nőének tehát a bárkán belül hittel meglehetett ragadnia az Úr személyét és kegyelmét, azt tudta, hogy védelem alatt állnak, de hogy a bárkán kívül mi történt, azt nem tudhatta. Mi tudjuk, mert olvassuk az igéből, ezért fontos, hogy „Isten megemlékezett Nőéről”. Istennek gondja volt Nőéről és a bárkában levőkről, ezért azon kívül is cselekszik.

A mi személyes életünkben itt válik üzenetté a történet, megemlékezik az Isten rólunk, személy szerint is és mint közösségről. Lehet, hogy külsőleg nem ér-

zévelünk semmit, azt tudjuk, hogy az Úr é vagyunk, tudjuk, hogy Jézushoz tartozunk, tudjuk, mit hoz el az Úr, amikor eljön dicsőségesen, nem fogunk megítélni, de addig telik az idő és nekünk is szükségünk van megtartásra. Lehet, hogy a külső körülmények olyanok, mintha Isten mindent ítélné körülöttünk, és szükségünk van annak a bátorító igazságnak az elfogadására, hogy az Úr megemlékezik és ezért cselekszik. A cselekedetének a kezdetét igazolja a megemlékezni kifejezés, hogy ő még akkor is cselekszik, amikor ebből semmit sem látott Nőé és a cselekedete végbevételét is jelzi. Ezért a végén száraz lesz a föld, Nőé kijöhet a bárkából.

A szivárvány ígéretével, mint jelnek az ígéretével, még azt is érzékelteni szeretném, hogy azzal még az újrakezdést is megerősíti Isten arra nézve, hogy gondoskodni fog róluk. A vizek nem egy pillanat alatt tűntek el, mert Isten megtehetette volna azt is. A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy amikor az Úr szól valamit, akkor a teremtési napon valami megtörténik. Egybegyűltek a vizek és meglátszik a szárazföld. Nőének sok időt kellett várnia türelemmel, amíg megjelent a szárazföld, de Isten már elkezdte a munkáját.

Itt szeretném megemlíteni, hogy Anna történetében, aki Sámuel édesanyja, megtudjuk, hogy Isten megemlékezett Annáról, aki imádkozott keservesen Istenhez, aztán megnyugodott, amikor a főpaptól hallotta az isteni kijelentést. Majd azt olvassuk: „És ismeré Elkána az ő feleségét Annát és az Úr megemlékezék róla és történt idő múltával, hogy terhes lett Anna és fiút szült és nevezé őt Sámuelnek.” Az „és történék egy idő múltával” vonatkozhat napokra, hetekre, hónapokra, de akár évekre is. Pontosán nem tudjuk, hogy mennyi idő elteltével, de azt tudjuk, hogy az Úr megemlékezett róla, tehát gondoskodik Annáról, törődik vele. Anna még nem tudta, hogy beteljesíti-e az Úr, amit mondott, nem tudta, hogy Isten már cselekedett, de csak idő kérdése és kiderül minden.

Nőének arra kellett várnia, hogy mikor lesz száraz a föld, de a vizek már fogytak körülötte. Természetes módon, ő kibocsátja a hollót és a galambot, tehát emberi módon leellenőrzi, hogy mi történik, de akkor is hittel abban kellett bíznia, hogy az Úr majd cselekszik. A vizek fogyásával már tapasztalhatta, hogy az Úr cselekszik, de Isten már akkor is cselekedett, amikor erről Nőé még semmit sem tudhatott.

Az üzenetben számunkra ugyanez a bizalom a fontos. A 111. Zsoltár 5. versében olvasunk arról, hogy Isten megemlékezik az Őt félokrol. Ezt megelőzően arról ír, hogy az Úr eledelt ad az őt féloknek, mert megemlékezik szövetségéről. A Károli Bibliában a jegyzetben ennél az igerésznél a manna történetre van utalás. Isten megemlékezett szövetségéről, ezért az Egyiptomból kiszabadított népet mannával látja el minden nap. Az a fontos, hogy napi eledelt biztosít, tehát napi szükséglet.

Mi konfirmációs órákon, biblia ismereti órákon azt tanultuk meg, hogy Isten a szükségeset mindig megadja. Lehet, hogy nincs meg a luxus, de a szükségesről gondoskodik. Miért hiányozhat akkor mégis néha a konyhából, a hűtőszekrényből valami éppen akkor, amikor nagyon kellene? Szükségünk van lakásra, segít, ha a végtörlesztés miatt nem lesz lakásunk? Szükségünk van munkára? Sokan vannak most is munka nélkül közöttünk. De lehetne tovább sorolni nagyobb, vagy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRŐL

kisebbségi szükségeket, amik miatt nagyon nagy próbákra kell átmennünk. Beszédes önmagában, hogy az Úr Jézus a „ne aggodalmaskodjatok” bátorító igazságát éppen a szükséges dolgokra – enni, inni, ruházkodni – nézve mondta el.

Nóé történetének az üzenetében azt szeretném hangsúlyozni, van amikor úgy tűnik, hogy még csak a szükség van, van, amikor nincs. De Jézus szavai is abban bátorítók, gondoljátok meg, hogy Isten még a madarokról is gondoskodik, a bárkában is megemlékezett róluk. Jézus azt mondja: nézzétek a madarakat, hogy gondoskodik róluk Isten, mennyivel inkább róluk, mert tudja az Atyátok, hogy mire van szükségetek. Csak nem biztos, hogy tapasztalom, hogy meg is adja.

Nekem óriási kiváltság, hogy a szolgálati lakásom a Herman Ottó úton van, ahol nagyobb udvarrészben lakom, a konyha és a szoba felől is fák vannak, ahol lehet látni a madarakat, ma reggel is amikor ittam a kávémat eközben láttam, ahogyan a madár is étkezett. Gondja van Istennek az állatokra, mennyivel inkább az övéire. De mégis tudok aggodalmaskodni én is, a héten is, annak ellenére, hogy ez az igei üzenet bátorított engem, mégis tudtam aggodalmaskodni valami miatt, ami nagyon hiányzott.

Megemlékezik az Úr rólad is, rólunk is, noha lehet, hogy még nem látjuk, hogy cselekedne, de már cselekszik, mert megemlékezett. Merünk-e bízni benne akkor is, amikor még nem látunk semmit, hogy történnek a dolgok, az Úr gondoskodik az övéiről.

A megemlékezés azt a gondolatot is hordozza, hogy törődik Nóéval és a bárkában lévőekkel, ezért nemcsak elkezdi a munkáját, hanem végbe is viszi. Természetes számunkra, hiszen az özönvíz történetét ismerjük, lezárult, sőt már látunk szivárványt is, tudva azt, hogy soha többé nem lesz özönvíz. Az életünkben azonban lehetnek olyan események, amikor kérdés, hogy az Úr befejezi-e azt, amit elkezdett. Nóé esetében az Úr a rendelt időben befejezte a szabadítását, elmúlt a víz a földről, lehetővé tette az újrakezdést, kijöhettek az állatok, Nóé és a családja a bárkából és az egész földön újraindult az élet.

A teremtésnél az Isten Lelke irányító, megtartó gondoskodó cselekvése, Isten Lelke lebegett, már akkor leírásra került, amikor Isten még csak elkezdett valamit csinálni, a teremtésnapok leírása ezt követi. Az özönvíz ítéletnél is ugyanez a jellemző. Isten megemlékezett Nóéról és elmúlnak a vizek és minden újra kezdődhet. Az egyiptomi szabadulásnál akkor olvasunk az Isten megemlékezéséről, az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott szövetségéről, amikor még nem hívta el Mózeset. Mózes elmenekült Egyiptomból, mert embert ölt, évtizedeken át ott van Mídián földjén és a második rész fejeződik be azzal, hogy megemlékezik az Úr és csak ezt követően kezdi Mózeset elhívni, és ezután jönnek a szabadítás történetek. De mivel Isten megemlékezett, végbeviszi, biztos lesz a szabadulás, lehet, hogy még a vége nem látszik, de tudom, hogy Isten beteljesíti azt, amit ígért. Az isteni hűség, az isteni ígéreteket beteljesítő bizonyosság, reménység, az, ami megpróbáltatja ebben a helyzetben.

Ábrahám és Lót példájára gondolva, olvassuk a történetet, hogy Lótot Isten megmentette a sodomai ítélettől, Lót már kimenekült és akkor említi meg a történetben Isten ígéje, hogy megmentette Isten Lótot, mert megemlékezett Ábrahámról. Itt már a történet végén említi meg, hogy az Úr megemlékezett Ábra-

hámról, nem Lótról. Nagyon fontos ez is, valami miatt nem Lót említi meg a megemlékezése miatt. Így még bátorítobb, hiszen Ábrahámra tekintett Isten, róla gondoskodott, de Lót volt bajban és ezért megmentette az unokaöcsét.

Gondoskodott Nóéról, de rajta keresztül gondoskodott rólunk is. Nóén keresztül gondoskodott a családjáról és az állatokról, kegyelmet talált Nóé és Isten kiárasztja Nóén keresztül az ő kegyelmét sokakra. Amikor Ráhelről megemlékezett Isten, megszületett József, akin keresztül majd az Úr Jézus megszülethetett és azután mi is hívők lehessünk. Sámuel említésénél szeretném kiemelni, hogy ő volt az, aki királlyá kente fel Dávidot és szintén az Úr Jézus születése, megváltó műve lehet előttünk. Megemlékezett a bajban lévő asszonyokról, akik meddők voltak és rajtuk keresztül Isten mérhetetlen sok áldást adott. Nemcsak elkezd Isten, amit tenni akar az övéivel, hanem végigviszi, sőt hatással van az övéi élete másokra is, ha ez az Isten akarata.

Sokan várjuk még szereteteink megtérését, több olyan család van Pasaréten is, akik ígéretet kaptak a nagyszülők, vagy a gyerekek, hogy nemcsak ő térhet meg, hanem az ő házanépe is. Milyen nagy ajándék a Korintusi levélben lévő ígéret: Meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, a hitetlen feleség az ő férjében és így az ő gyermekeik is szentek. Isten megemlékezik rólunk és rajtunk keresztül a tékozló fiúk, vagy lányok egyszer csak megtérnek. Lehet, hogy még nem látjuk ennek a végét, csak azt szenvedjük, hogy mennyire tékozló módon élnek, de Isten, ha megemlékezik rólad, rajtad keresztül áldást készíthet másoknak. Ha az Úr megemlékezik rólunk – ezt ígéri az ige – akkor ez sokakra kihathat. Itt van hangsúlya annak, merünk-e várni, merünk-e türelmesen várni, bízni az Isten ígéretében és hűségében.

Itt újra megemlítem, Nóé küldte a galambokat, előtte a hollót, sok mindent leellenőrzött, de akkor is Istenben kellett bíznia. Láttuk a történetet, Isten hűséges volt. Ezért említem meg mindenképpen a szivárvány, mint jel történetét is, mert ez most annyit jelent számunkra, hogy az isteni hűségről és ígéretről beszél Isten emlékezése kapcsán.

Már Pasaréten voltam lelkipásztor és konfirmációs órára készültem, amikor észrevettem, hogy Isten nem azért adta az ígéretet, hogy engem emlékeztessen, hanem azért – többször is elmondja, hogy semmiképpen se értsük félre – odate szem a jeleket, az ívet a felhővel, amikor beborítom a felhővel a földet és meglátszik az ív és megemlékezem az én szövetségemről. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről. Azóta, amikor kettős szivárványt látok Neszmélyen, vagy utazás közben, arra gondolok, hogy az Úr ilyen nagy mértékben emlékeztet magára, hogy még két szivárványt is láthatunk, mert Isten arra akar bátorítani bennünket, hogy ő az özönvíz után is emlékezik, emlékezteti magát, ő nem felejt, az ítéleteket sohasem felejtette el. Amikor baj van az életünkben, nehézség, akkor sem felejtkezik el az övéiről soha.

Amikor szivárványt látunk, gondoljunk arra, mit ígért Isten; hogy magát emlékezteti. Mert Isten megemlékezni akar és ennyire biztos az isteni szeretet, gondoskodás, ennyire közel van Isten hozzánk. A szivárványnál csak egy jobb jel van, az Úr Jézus maga. De ez nem is jel, hanem az ő személye, akivel és aki által mi szövetséges kapcsolatban lehetünk az élő Istennel. Azt hirdeti önmagában, hogy

MEGEMLÉKEZETT ISTEN NOÉRÓL

Isten milyen szabadító és milyen, amikor ő megemlékezik rólunk. Hogy mennyire törődik velünk, azt igazolta az Úr Jézusban. Nem véletlenül olvassuk a Korintusi levélben, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné.

Mennyire biztos, hogy Isten befejezi azt, amit elkezdett az életünkben és a szeretteink életében minden nehézség között? Ezt Jézusban biztosította be. Amit az Úr Jézus tett, az már eldöntött dolog több ezer éve. Ennyire biztos az Isten, amikor néha bizonytalanná válhat számunkra az, hogy hűséges lesz-e. Biztos, hogy megteszi ő azt, amit ígért, noha még nem látjuk az ő cselekedetének a befejezését.

Megemlékezett Isten Nóéról és bárkában levőkről. Azt jelentette ez az ige, hogy Isten elkezdett cselekedni, ettől fogva, már nem ítelt, hanem szabadított, megtartott. Lehet, hogy mi nem mindig látjuk az ő cselekedete kezdetét, vagy még nem látjuk a cselekedete végét, mindkét igazságra nézve az isteni megemlékezés, azaz törődés, az el nem múló szeretete arra bátorít bennünket, hogy Isten a mi életünkben is elvégzi azt, amit akar, sőt, rajtunk keresztül is, de egyedül Jézusért.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk a te el nem múló szeretetedért, örökké tartó kegyelmedért és imádunk, hogy itt a földi élet során is újra és újra tapasztalhatjuk, hogy megemlékezel rólunk, nem csupán úgy, hogy semmiképp sem felejtessz, hanem sokkal inkább úgy, hogy törődöl velünk is. Hadd adjunk Urunk hálát minden olyan szabadításodért, megtartásodért, amikor már tapasztalhatunk is megoldásaidat. Hadd imádkozzunk most azért, ha még nem látnánk a kiutat, úgy érezzük, hogy nem úgy alakulnak a körülmények, ahogy szeretnénk, vagy amik miatt boldogok lehetnénk, hadd merjünk benned bízni most. Köszönjük Urunk, hogy a boldogság a veled való közösségből fakad, imádunk, hogy nem kell most sem a körülményeink befolyása alatt lenni. De szeretnénk éppen ezért hittel rád tekinteni. Imádkozunk Urunk nemcsak magunkért, hanem szeretteinkért is, add, hogy a családban úgy lehessünk jelen, hogy valóban áldássá lehessünk. Köszönjük Urunk, hogy te megbocsátottad minden olyan bűnünket, amit szeretteink ellen követtünk el, de szeretnénk inkább áldás lenni.

Arra kérünk Urunk, könyörülj meg a betegeken, kórházban levő szeretteinken is. Könyörülj meg azokon, akiknek nagyon súlyos a bajuk. Kérünk, hadd lásanak téged megtartónak. A gyászoló testvéreinknek is adjál vigasztalást. Hála-sak vagyunk Urunk, hogy a te megemlékezésed a meghalásunkban is igaz. Köszönjük Urunk azt a győzelmet, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett nekünk.

Imádkozunk Urunk most is népünkért, határainkon túl is, add, hogy a mi népünknek legyen hozzád térése. Népünk vezetőiért is úgy imádkozunk, könyörülj meg rajtuk, kérünk emlékezzél meg róluk is, akik veled járnak közülük, hadd világítsanak. Tartsd meg Urunk őket alázatban és adj nekik bölcsességet amikor különböző tárgyalásokat tartanak. Kérünk téged arra, könyörülj meg vezetőinken. Imádkozunk Urunk a mi személyes dolgainkért is, hadd folytassuk így csendben tovább az imádságunkat. Jézus érdeméért.

Ámen.